aukude sisse ärrapöggenetud. Agga pealikkud ei peasnud omma körge Peachtega kitsast hireaugust läbbi. Kassid pannid mehhemodi, muudkui Kripst ja Krapst, ikka nahka.

Wanna töe sanna wist:
„Uhkus enne langemist!"

---

2. Ahne lõukoer.

Lõukoer käis pitkamisst möda metsa, köht tühhi, püdis saki. Korraga näggi jännekskese rahholikkult poösa al maggawa, tahtis jubba omma laia käppaga pissokesse loma pähhä panna.

Pödder, nago wälk, jookstis möda. Lõukoer jättis jännekse järrele, hakkas pödra taggaajama. Jännekskenne olli sest kärrast emmast süggawast unnest üllesärkanud, lendas nago nool ülle wälja.

Pödra penikessed jallad jöudsid waljominne eddasi, kui lõukoera jämmedad käppad, kerge

loom kaddus ärra sure metsa sisse. Polle ennam kussagilt leida.

Lõukoer wihhastas ja loötsutas, läks taggasi senna kohta, kus jännes olli magganud, ütles: „Mis tehha, kui ei sa pödrapradi, peab ka jännekse lihhaga rahhul ollema!"

Wötta kinni: jubba jännes kaugel maal!

Ärra püa rikkaks sada,
olle rahhul ommaga:
rikkas ei sa rahhul mata,
waene norskab rahhoga.

Eesti-ma rahwa Kalender 1855, lk. 28